

GEISZ LÁSZLÓ

Az élet

Rőzseláng az élet, porladó idő,
elkopott, köddé lett, emléktemető.
Büszkén indult álom, süvítő remény,
hegyre törő cél, mely völgyben véget ér.

Ha Te virág lennél

Ha Te virág lennél,
én lennék a méh.
Fullánkomat adnám
a bibéidért.

Ha Te tópart lennél,
én lennék a nád.
Susogó bánatom,
tán meghallanád.

Ha Te felhő lennél,
én lennék a szél.
Ha fújnék, hallanád,
szívem mit beszél.

Ha Te tenger lennél,
én lennék a part.
Veled átélhetnék
ezernyi vihart.

Ha Te börtön lennél,
rabod lennék én.
Biztos börtön vagy, mert
rabul ejtettél.